

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 10.

Den 15. Februar 1880.

29. Aargang.

Tale af Eldste Orson Pratt,

holdt ved Konferencen i Salt Lake City, den 6te Oktober 1879.

(Fra «Deseret News.»)

(Sluttet).

Saaledes ere mine personlige Anstuelser. Jeg giver dem ikke ud for at være Eders Anstuelser eller Folkets i Allmindelighed, men det er mine egne personlige Anstuelser om denne Gjenstand.

Med Hensyn til at have flere Hustruer: hvorfor er det en Forbrydelse? Alene fordi Kongressen vedtager en Lov, som gjør det straffskyldigt. Gjør Bibelen det straffskyldigt? Nej. Gjør Mormons Bog, Pagtens Bog eller det ny Testamente det straffskyldigt? Nej. Hvorledes kan den da være det? Er der nogen af Naturens Love, som gjør den det? Nej. Der er visse Ting, som i sig selv ere forbryderiske, og vi kunne ikke tanke os dem anderledes, da vor Samvittighed siger os dem at være det. F. Ex. at stjæle Noget, som tilhører vor Næste, det betragte vi som forbryderisk og straffskyldigt: vi vilde ikke ønske, at vor Næste stulde stjæle, hvad der tilhører os. Bold udøvet mod en Anden for at sharpve ham hans Gjendom er Noget, som i sig selv

er forbryderisk. Dersom vi vilde leve et Liv som Hedningerne, der ofre deres Menighedsmedlemmer; som de hedeniske Enker, der lade sig selv paa Baaret, dette vilde vi anse for forbryderisk. Hvorfor? Fordi det var Noget, som vor Natur strax erklarede for forbryderisk, og det bliver ligeledes erklaret som Saadan af Himmelens Love og af Guds Love; men ikke saaledes overfor mange andre Ting. F. Ex. hver syvende Dag er bestemt til en Hviledag, og under Guds Lov i forbindelse med Dage, blev det anset som Straf underkastet at samle et Bmidt Grene for at gjøre Ild dermed, og de, som blev fundne at gjøre dette, blev straffede indtil Døden. Dersom der nu ikke havde været nogen saadan Lov vilde hele Israel ikke have gjort nogen Forskjel paa Helligdage og Søgne-dage: de vilde alle have været lige. Og hvorfor? Fordi der var Intet i deres eget Hjerte eller Samvittighed, der vilde have stemplet en saadan Handling som straffskyldig. Men da Guds aabenbarede Lov

kom og gjorde den straffskyldig, da blev den saaledes; og paa samme Maade ogsaa med mange af Hedningernes religiøse Ceremonier, hvilke ere forbryderstæ, og Enhver, der hænder Guds Lov, er nødsaget til at erkære dem som saadanne. Men skulle vi da forståmme en Ting, som vor Samvittighed og Guds Lov ikke erkærer for rigtig? Skulle vi faa vor Kongres til at vedtage en Lov, der erkærer det for forbryderstæ, saa at disse, som bryde denne Lov, blive straffskyldige? Jeg kan ikke indse det; min Forstand er saa omptaaget og jeg er saa ensfoldig, at jeg virkelig ikke kan se Spor af Fornuft i en Lov af denne Art, enten den saa er vedtaget af denne Kongres eller alle Jordens Nationers Kongresser tilsammen; det har ikke den mindste Indvirkning paa mig.

Jeg har læst Kongres-Medlemmernes Taler, i hvilke de have sammenlignet Bibel-Polygamiets med det Polygami, som praktiseredes mellem Hedningerne, hvilket Bibelen forstyrmer. Hvorfor ikke sammenligne enhver anden Ting vedrørende Religion paa samme Maade? Hvorfor ikke vedtage en Lov, som forbryder det religiøse Folk, som kaldes Zjøder fra at opfylde Mose Lov om Omstjærelsen, og bestemme Bøder og Fængsel for at fremiture i denne bibelske Stil? Simpelt fordi de ikke ere saaledes hædede som „Mormonerne“. „Vi maa have dannet en Lov udtrykkelig for disse Mormoner; vi maa vedtage en Lov, som kan fange dem. Men for at faa dem til at tro, at vi ikke ere uretsfærdige, maa vi gjøre den almindelig for alle Territorierne.“

Jeg tror paa de store Principer, som ere nedlagte i den amerikanske Konstitution; jeg tror paa religiøs Frihed, religiøs Tro og religiøs Udvælelse; jeg tror paa ethvert Princip, som er tilslættet i dette Dokument. Antag nu, at de vilde faste

mig i Fængsel paa Grund af min Tro eller religiøse Udvælelse, vilde det rokke min Tro? Nej. Vilde, for Exempel fem Mars Fængenskab forandre min Tro? Nej. Om de end anvendte hele Lovens Strenghed i enhver Henseende mod mig, hvormeget vilde det da lykkes dem at faa mig til at tro, at min Tro og Udvælelse var en Forbrydelse i Guds Øyne? Ikke det Allermindste, endstændt henved et halvt hundrede Millioner Mennesker ere mod mig. Og hvorfor? Fordi at endstændt jeg er Mindretallet, staar jeg ligesaa meget under Konstitutionens Beskyttelse, som om jeg var Flertallet: jeg er amerikanst Borger, og jeg har en Amerikaners Ret ligesaa meget som om jeg tilhørte Flertallet. Nu, hvad sige J, skal jeg forlade min Religion paa Grund af denne Lov? Nej. Skal jeg tilraade de Sidstes Dages Hellige (et uafhængigt Folk til at gjøre som de behage saavidt angaa deres religiøse Anstuelser) at frasige sig nogen Del af deres Lærdonne, fordi Kongressen har befale det? Nej, jeg kan ikke gjøre Saadant. Dersom de ønske at gjøre saaledes, have de Frihed til at gjøre det og være ansvarlige overfor Gud; de ville blive affskærne fra Kirken paa Grund af deres Bantro. „Oh,“ siger En, „J ville affjære dem fra Kirken og saaledes trænge paa dem?“ Ja visselig ville vi. Have vi ikke Ret til at gjøre dette? Hvilket Religionsparti er der i de Forenede Stater, der ikke har Ret til at affjære deres Medlemmer for hvad de behage, dersom de heri handle i Overensstemmelse med deres Tro og Forstriifter? Jeg hænder ikke noget Parti, der ikke har denne Ret. Jeg fordrer ikke mere for mig selv eller mine Brødre end de selv forde, ejheller mere end Konstitutionen tilslætter Alle. Vi have dersor Ret til at sige, at dersom en Mand svigter nogen Del eller Part af sin Religion,

ville vi afskjære ham fra Kirken, og ligesaa med en Kvinde. Og vi have Ret til at afskjære Medlemmer fra vor Kirke for enhver anden Overtrædelse af Guds Love; og dette har Intet at gjøre med de store Principer for Ret og Uret, som ere grundlagde i vor amerikanske Negjering. Men vi ville forlade denne Gjenstand.

Vi have samlet os her i vor halv-aarlige Konference og hvorfor? For at tage Gjenstade under Overvejelse, som kunne være til Fordel for det Heles Velvære. At give Raad og Lærdomme til Guds Folk, som er under vor Røft. At oploste vor Røft og vore Hænder mod den Allerhøjeste for at udsende Missionerer til Jordens forskellige Nationer. Hvorfor? For at omvende dem til det evige Evangelium.

Gjennem et officielt udstedt Cirkulære, som er udsendt til de forskellige Nationer, underrettes vi om, at fordi Folket i Tyskland, Skandinavien og Storbritannien osv. tror paa de Sidste-Dages Helliges Lære, ønske de Forenede Stater gjerne at faa alle disse Landes Negjeringer forenede — mod hvad? At forhindre det religiøse Folk, som tror paa disse Lærdomme, fra at udvandre fra deres egne Lande til Amerika. Ville disse Negjeringer svare? Ville de hjælpe den store Negjering for de Forenede Stater at forfølge et religiøst Folk ved at forsøge paa at forhindre dem fra at udvandre fra et Land til et andet? Jeg ved det ikke; maa ske de ville; men det er imidlertid meget twivsamt, om de skulde være saa fjerne fra de store Principer af religiøs og borgerlig Frihed, hvilke de mere Nationer ere saa stolte af. Det synes for mig meget twivsamt om de ville falde tilbage til den gamle, mørke Forsolgelses Tidsalder og, som Herodes og Pilatus, være forenede i at forbyde religiøse Folk at udvandre til andre Nationer. Det vil være van-

skeligt under de nuværende Forhold at forhindre det. Hvorledes skulle de faa at vide om Udvandrerne ere Presbyterianere, Baptister, Methodister eller Sidste-Dages Hellige, naar de indstibe sig i de europæiske Havnene for at rejse herover til dette store Land Amerika? Eller hvorledes skulle de overhovedet faa at vide, til hvilken Religion de høre? Ville de besøtte deres Gesandter, Konsuler og andre Stormænd til dette Øjemed, og betale dem store Summer i Gage for at være tilstede ved hver Havn og tage Enhver, som gaar ombord paa et Skib, i Ed paa, at han ikke er en Sidste-Dages Hellig?

Nu, jeg tror ikke, at de ville gaa saa vidt; og i saa Tilfælde, hvor let en Sag vil det da ikke være for Udvandrerne at tie ganske stille med Hensyn til deres religiøse Følelser, medens de sejle over det store Ocean? Skulde vi ikke kunne tie stille saa længe? Vilde det være vanskeligt for en Sidste-Dages Hellig at indeslutte Sandheds Jlden i deres Hjærter, saa at Ingen i 10 Dage skulde vide, at de var Sidste-Dages Hellige? Jeg forventer, at dette vil blive den vanskeligste Del af det Hele. Vi glæde os saaledes i Evangeliet, i den store Frelsningsplan, at vi næppe kunne tie stille i 10 Dage, skjøndt vel nok Nogle af os, dersom det var nødvendigt, kunde gjøre det.

Antag altsaa, at vi taug stille og landede velbeholdne, og skulde derefter ad Jernvejen til Chicago, hvem vilde det komme ved? Og antag, at vi da besluttede at tage med Toget til Omaha, hvem vilde det komme ved? Og antag, at naar vi kom til Omaha, det da skulde falde os ind at gaa længere Vest paa, og derfor tage en Billet til Ogden; have vi ikke Ret til at gjøre dette? Vil vor Negjering udsende Opdagelsesbetjente for at udspæjde ethvert Menneskes religiøse

Ansfuerer, som paærserer de forskjellige Ternveje? Jeg er tilhørlig til ikke at tro det. Jeg tror ikke, at de have naært et saadant Standpunkt endnu.

Men nu til den retslige Side af Sagen. Antag at vi prædike hvad Verden kalder „Mormonisme“ fra den Tid vi gaa om bord til vi lande, fordi vi tro paa vor Herre Jesus Kristus, paa vores Synders Forladelse, paa Daab ved Neddyppelse til Syndernes Forladelse og fordi vi tro paa Egtestabet i en udvidet Form, saaledes som lært i Bibelen; har man da Ret til at lukke Havnene for os? Naar jeg siger Ret, mener jeg

konstitutionel Ret. Er ikke dette Land aabent for alle Nationer? Bliver det ikke af Alle kaldt: „Aylet for de Undertrykte af alle Nationer?“ De have endnu ikke vedtaget nogen Lov, der forbyder Kineseren at indvandre til dette Land. Cre da de Sidste-Dages Hellige funke saa dybt under Hedendommen, at Havnene maa lukkes for os, medens Hederne i Titusindvis strømme ind i vojt Land? Jeg tror ikke og kan ikke tro, at det amerikanske Folks gode, funde Fornuft kan taale en saadan Forfølgelse. Amen.

Evangeliets for de Levende og Døde.

(Fortsat fra Side 136.)

Hvor ofte sagde ikke Kristus i sin Landes Ædnighed: „Jeg er ikke kommen for at gjøre min egen Billie, men min Faders, som udsendte mig.“ Han var Stedfortræderen, Udsendingen eller Repræsentanten for den store Jeg Er, som efter sin Daab i Vand ved Johannes Haand for at „fuldkomme al Retsærdighed,“ erklærede ham som sin Søn.

Saaledes er ogsaa den samme Lov traadt i Kraft ved Udsendelsen af de fordums Disciple. De vare Jesu Kristi Repræsentanter, for at fuldføre hans Werk, ikke deres eget. Gheller havde de Kraft til at gjøre Noget undtagen i hans Navn, saa at han, gjennem disse, som hans Udsendinge og Stedfortrædere, fuldførte sine Hensigter. Saa fuldkomment repræsenterede de ham, at disse, som fornægtede dem, begik en oprørst Forbrydelse, idet de derved forlæstede Grelseren og følgelig ogsaa Faderen. Saaledes ses det, at Stedfortræden gaar igjennem hele den sande Kristendom, og

kan selvfølgelig ikke blive lagt til Side eller behårdlet med Ringeagt.

Lovedsjemedet ved Daaben er, at den omvendte Troende erholder Syndernes Forladelse. Dersom dette Resultat, søgt og erholdt ved Lydighed til denne Lov, opnaaes i Tilfældet med levende Mennesker, saa maa det Samme blive Tilfældet med de Døde, som modtage denne Ordinance ved Loven om Stedfortræden. Paulus siger, at vi ere begravne med Kristus „ved Daaben til Døden, paa det at ligesom Kristus er oprejst fra de Døde ved Faderens Hellighed, saa skulle og vi vandre i et myt Livnet“ (Rom. 6, 4). Saaledes paalegges det den, som er døbt til sine Synders Forladelse, at afholde sig fra alt Uret ved at begynde et „myt Livnet.“ Saaledes ogsaa med den Hedengangnes Land, hvilken Petrus underretter os om at Evangeliet bliver prædiket for, for at de kan omvende sig ved at vandre ifølge Guds Billie.

Læseren kan maaſſe blive greben af en øjeblikkelig Følelse af Forbauselse over, at en saadan Lære fandtes i Kristen-dommen. Saavidt Protestantismen an-gaar, lærer den, at det menneskelige Væsens Tilstand ikke kan blive paavirket efter Døden, saavidt angaaer en Omven-delsesproces. Jesus Kristus, idet han taler om „Synd mod den Hellig-Aland,” siger: „Al Synd og Bespottelse skal for-lades Menneskene,” undtagen én. Om denne utilgivelige Ørde siger han: „han skal det ikke forlades, hverken i denne Verden eller den tilkommende,” (Matth. 12, 31. 32). Denne Erklæring af Frelse-rei tilkendegiver en Mulighed for Til-givelse eller Forladelse af Synder i den tilkommende Verden. Ellers var det jo hen i Bejret for Kristus at fremkomme med det Faktum, at denne ene Synd kunde ikke blive tilgivet i den tilkommende Verden. Hvorfor saaledes ad-stille det fra det Øvrige i Talen om det andet Liv, naar det ikke var en Undtagelse fra Reglen. Den eneste rimelige Slutning, der kan drages herfra er, at andre Synder kunne tilgives i det kom-mende Liv. Den tydelige Mening af Skriftstedet er, at alle andre Synder ville blive tilgivne enten her eller her-efter. Maaden at erholde denne Til-givelse eller Forladelse af begaaede Syn-der paa, er den samme for Døde som for Levende, og er for Førstnævntes ved-kommende ved en Stedfortræder og for Sidstnævntes ved ham selv personlig.

Dersom det var nødvendigt, kunde vi her bevise, at det alene er Aldydelsen af Evangeliets Love, hvilke ere evige, der bringer de lovede Belsignelser. Himmel-sens Love ere ikraft Overalt, baade for de Levende og Døde. Dersom de Sidst-nævnte blive fordrede til at adlyde Daabs-Loven for at de kunne berettiges til at faa Syndernes Forladelse, da maa

Fødselen af Aaland ogaa foretages for at sikre dem Adgang til Guds Rige. Thi „Uden Nogen bliver født paam af Vand og Aaland,” kan han ikke mynde denne herlige Rettighed. Dersom Principet om Stedfortræden i Evangeliets Plan ordrer Fødsel af Vand for Hedengangnes Aander, saa maa ogsaa Haandspaaleggelse mod-tages paa samme Maade, nemlig ved en Stedfortræder. Og saaledes kunne vi vedblive at beundre de utallige, sjældent simple Midler, som Gud har i Bered-stab til alle Sandhedselfende; hvilket ogsaa viser den Allerhøjestes Barmhjærtighed og Retfærtighed, der har draget Omsorg for hans Øvrns evige Fred, som ville adlyde hans Love.

Lad os for et Øjeblik sammenligne disse indskrænkede Begreber, Menneske-heden i Almindelighed har om Evange-liets frelsende Kraft til dette Liv, med den uendelig store Plan, for hvilken Kri-stus er Hovedet. Enhver saakaldet Kri-sten foregiver at tro, at „Der er og intet andet Navn under Himmelnen given til Menneskene, hvorved vi kunne vorde frelste,” end Kristus. Myriader af men-neskellige Væsner komme paa denne Jord og gaa bort igjen uden nogensinde at have hørt Frelserens Navn. Olive disse udødelige Væsner bestandig holdte i Mørke gjennem al Ewighed? Skal, medens Ti-derne rulle frem, ingen Frelsens Lys-straale nogensinde oplyse deres skumle Fængsler? Og dette, fordi de ikke hjælde dem i Lydighed til et Navn, af hvilket Lyden aldrig havde naaet til deres Øren? Om saadant skal være Tilfældet, hvor er da Retfærdighed henne? Alligevel kan Frelse kun erholdes ved vor elskede Frel-sers Navn. Lad os hellere betragte vor himmelske Faders Edelmodighed og Ret-færdighed ved at tilstaa, at Portene og de „evige Døre“ blive oplukkede, og Her-lighedens Konges Budstah bliver frem-

haaret for de Fængne, for at disse kunne blive udfriede.

Paa hvilken anden Maade skulle vi ellers forklare os, at Frelseren kunde blive den endelige Sejrherre, der overvandt „Død, Helvede og Graven,” og triumferede over Djævelens forgjæves Anstrengelser for at faa Menneskeslægten ned-funket i evigt Mørke. Antallet af de menneskelige Væsner, som have modtaget Kristi Budstab i dette Liv, er ubetydeligt mod de utallige Hærskarer, som enten aldrig give Agt paa eller aldrig hører hans Navn. Dog er det alene ved hans Navn, at Gjenløsning kan erholdes. Derfor, dersom ikke Evangeliets Basun lød og Frelse blev tilbudt i Sphæren hinsides, vilde det ikke blive Kristus men hans Erkennende, der paa den store Herrens Dag vilde oploste Sejrsraabet. Frelse for de Døde saavel som for de Levende er ikke alene bibelsk, men ogsaa i Overensstemmelse med vor sunde For-nuft, da den er den eneste Plan, der kan stemme overens med Himmelens Konges Egenskaber saavel som hans Edelmodighed og Barmhjærtighed.

I det Foregaaende have vi vist, at Forkyndelsen af Evangeliet til og Administrationen af dets evige Ordinancer ved en Stedfortræder for de Døde, er i nøj Overensstemmelse med den hellige Kristi Lærdommme. Det har været klart fremlagt, at Anvendelsen af det guddommelige Systems frelsende Principer for de Døde, er nødvendig for at gjøre Menneskeslægten Gjenløsning fuldstændig, som vil efterlade vor store Feltherre Kristus som triumferende Sejrherre og Satan som en overvunden og styrtet Fjende. De Gjenløstes mægtige Hærskare vil i Sammenligning med de, der ville blive ødelagde som „Bredes-Kar,” blive som det mægtige Ocean til den ubetydeligste Bæk. Antallet paa disse, der ere dømte

til evig Forvisning fra én og alle af Faderens Boliger og Riger, som ere beredte til et herligt Opholdssted og Hvile for hans Børn, vil blive forholdsvis lille, da alle Arter af Synd skulle blive tilgivne Mennesket, enten i Tiden eller Ewigheden, undtagen den eneste Forbrydelse som bevirker evig Død: Synd mod den Hellig-Nand. En retfærdig og barmhjærtig Gud har ikke ståbt Mennesset for at det skal udholde evig Elendighed, men snarere for, at det kan døve i herlige Riger fulde af evig Glæde.

Der læses almindeligt, at efter Døden er der to affondrede og forskellige Afdelinger: Himmerrig hvortil de Netsædige blive henviste og Helvede, hvor de Onde blive nedkastede. De fleste Kristne tro ikke, at der i nogen af disse Afdelinger er nogen Grad af Salighed og Ophøjelse paa den ene Side, eller nogen Grad af Straf paa den anden Side. Hvorledes saadanne usornuftige Anskuelser ligeoverfor Skrifstens tydelige Forklaringer, kunne blive nærede, er ikke let at forståa.

Jesus forklarede for sine Disciple, at der var mange Opholdssteder i den anden Verden, og sagde: „I min Faders Hus er mange Boliger. Men dersom det ikke saa var, havde jeg sagt Eder det. Jeg gaar at berede Eder et Sted“ Joh. 14, 2). I det følgende Vers betegner Jesus Varsagen for denne Indretning, nemlig, at det var for at have dem boende i hans Nærverelse: „Alt hvor jeg er skulle ogsaa I være.“ Der kan ikke herske blive draget nogen anden Slutning, end at der vil være Andre, der ville komme til at bo i Faderens Boliger, vor Guds Rige, som ikke ville nyde den ophøjede Rettighed at være i Frelserens umiddelbare Nærhed.

Hvor smuk er ikke Apostlen Pauli Forklaring af disse Grader. Idet han

omtaler disses Tilstand, som ere døde og igjen opvaagnede til Liv ved Opstandelsens Kraft, siger han: „Og der ere himmelske Legemer og jordiske Legemer; men en er de himmelskes Herlighed, en anden de Jordiske. En er Solens Glans, en anden er Maanens Glans, en anden Stjernernes Glans, thi en Stjerne overgaar den anden i Klarhed. Saaledes er og de Dødes Opstandelse“ (1 Kor. 15, 40—42). Her er omtalt tre forskellige Grader, Boliger eller Riger, og hvor passende ere de ikke sammenligne med de skinnende Legemer, der oplyse Himmelens udstrakte Rum. Denne figurlige Maade der her er benyttet for at vise os et Glimt af de utallige Forskjelligheder, som ville findes i den tredie Grad af den menneskelige Aands endelige Opholdssted, giver os gjeblifkelig det Indtryk, at denne guddommelige Plan er indrettet med en overordentlig Højagtighed, som giver de uendelig mange forskellige Karakterer et Opholdssted, i aldeles nøje Forholde efter som Bedkommende har gjort sig stillet til. Ikke alene er her en Tilstand af fremtidig Tilværelse, der vil være som Stjernerne i Sammenligning med de større Lys, der bevege sig i Rummet, men selv denne Tilværelse skal være inddelt i utallige andre forskellige Grader, ligesaa taløse som disse, der dannet den lysende Verden.

Naar vi tale om den Allerhøjstes naadige Omhsorg for at forberede et endeligt Opholdssted for sine Børn i Forhold til deres Fortjenester, er viisselig Paulus en god Autoritet. Ikke alene var han, ved Sandheds-Alandens Tilkendegivelser til ham i Kraft af sit hellige Apostelskab, i stand til at tale belearende og raadende, men han havde ogsaa, medens han endnu var i Kjødet, havt Lejlighed til at faa et Indblik i de andre Verdners Herligheder. Han havde

faaet en Forsmag paa Fuldkommenheden af himmelsk Salighed, da han, ved Guds Godhed, havde besøgt i det Mindste en af disse Grader af Herlighed. Idet han taler om sin personlige Erfaring siger han: „Jeg hender et Menneske i Kristo, som for sjorten Aar siden (hvad eller han var i Legemet, ved jeg ikke, eller udenfor Legemet, ved jeg ikke, Gud ved det), blev henrykt indtil den tredie Himmel.“ (2 Kor. 12, 2). Idet vi tage det Anførte, hvilket alle Kristne skulde, som verdig Tiltro, er den eneste logiske Slutning, som kan erholdes derfra, at der i det Mindste er tre Himmel, thi naar der omtales en tredie Himmel, maa der uundgaaeligt være en første og en anden. For vor Part ville vi foretrekke at antage Beviser af en Autoritet som Paulus, istedet for en Maengde Formodninger af uninspirerede Fortolkere og Skriftsudleggere, som staa paa en forskellig Grundvold end den, Paulus har taget.

Disse, som sove i Kristo, skulle blive oprejste fra de Døde ved hans Komme med Magt og stor Herlighed i de sidste Dage. De skulle regjere med ham paa Jorden et Tusinde Aar. Under denne lykkelige Tidsperiode vil det store Arbejde blive udført for de Døde, indtil Forløsnings-Værket er fuldført, og ved Enden af denne Hviledag, de Tusinde Aar — „én Dag for Herren“ — ville de Døde, Smaa og Store, blive oprejste. Saa kommer Dommen. Guds Sønner, de intelligente Bæsner, som Gud skabte til sin Herlighed, ville blive auviste de Boliger og Riger, for hvilke de have gjort dem selv stikkede, ved deres Vandel her i Livet og medens de vare i Alanden. Og da skal Alle befjende, at Gud er retsædig, naadig og fuld af Kjærlighed, og ville give Herligheden til ham, som sidder paa Tronen og til Lammet for evigt og for evigt. . . . (Fortsættet.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Februar.

Det kommende Åar.

Nogle af det nylig udrundne Åars Skygger, har efterladt en Taage over det Åar, Verden nu er indgaaet i. Disse, som ikke ere opretholdte ved de Haab, som en Kundskab om den sande Livets Sti bibringer, gyse tilbage ved Betragtningen om, hvad det kommende Åar vil føre med sig. Dette tilhører en forsket Tid, da Omstændighederne ere af en saa uindbydende Karakter, at de saa Menneskenes Hjørter til at bøve af Frygt for en sig nærmende Ulykke. Skjøndt det intelligente Sind ved Årets Aften fuer tilbage og betragter de mere vigtige Begivenheder, personlige og almindelige, som have karakteriseret det, saa indbyder dog hvert nyt Åar til Betragtninger over, hvad det sandsynligst vil bringe i sit Skjød.

Mange lærde Mænd, som have ofret Bibelens Profetier omtrent et helt Livs Studium, have tilbudt Verden deres Meninger angaaende Opfylselsen af dens vigtigste Forudsigelser. En stor Del af dem, idet de have grundet deres Anstuelser paa Beregninger, de have gjorte, skue øengstelige hen til den sidste Del af 1880 eller Begyndelsen af 1881, som Nabningstiden for en Række forfærdelige Begivenheder, som skulle gaa over Verden, saa rædselsfulde og sorgelige, at deres Lige ikke vil kunne findes i vor Klodes Historie.

Disse Mænd gjøre imidlertid ikke Fordring paa Inspiration. De ere blottede for de Nøgler, der gjøre Besidderen i stand til at kunne udfinde den sande Mening af mange af den hellige Skrifts Profetier. Som Følge heraf er Bibelen for dem omtrent som en lukket Bog. Dens Hemmeligheder, Guds Hemmeligheder, kunne alene blive forstaede ved den Hellig-Alands Tilkjendegivelser. Dersom dette altsaa er Tilfældet, er det nødvendigt nærmere at overveje disse Anstuelser. De Grundvolder, hvorpaa deres Beregninger ere byggede, ere tilhyllede med Urvished, og deres Resultater ere derfor ikke ganzte til at lide paa. Det synes at fremgaa, at Herren, naar han har fremstillet Fremtidens Historie, ikke saa ofte har, selv til Profeterne, tilkjendegivet den bestemte Datum, da de givne Profetier skulle opfyldes. Denne Underretning, til Fremme for hans egne Hensigter, er uden Tvivl viseligt tilbageholdt. Denne den Almægtiges Hemmelighed er betegnende vist som Tiden for „Menneskenes Søns Komme“ i de sidste Dage, hvilken selv Kristus efter sine egne Udtalelser ikke var bekjendt med i de Dage, han personlig var her paa Jordens.

Fra denne Tid at dømme kan man imidlertid forudsætte, at der til hvert kommende Åar vil blive knyttet en Række store og forunderlige Begivenheder. Vi leve i den mærkværdigste Tidsperiode i Jordens Historie, og forfærdelige Scener ville estersom Tiderne rulle frem, følge hurtigere og hurtigere paa hinanden, indtil „strax efter de Dages Trængsel skal Solen formørkes, og Maanen ikke give sit Skin, og Stjernerne falde af Himmelnen, og Himmelens Kræfter røres. Og da skal Menneskens Søns Tegn aabenbares i Himmelnen.“

Af Profeten Joseph Smiths Beretninger underrettes vi om, at overordentlige Begivenheder ville indtræffe omkring Tiden 1890—91. Vi ere ikke i stand til bestemt at kunne sige af hvilken Bestaffenhed disse Begivenheder ville være, men det er øjen synligt, at de ville have en kraftig Indvirkning paa Verden, enten for dens Ve eller Vel. Vi tør ogsaa vove at sige, at mellem den nærværende og den Tid, vil mange Ting indtræffe, hvis Lige aldrig før har funden Sted paa denne Klode. Det er de Trofastes Privilegium at iagttag og forstaa Tidernes Tegn, for at de bestandig kunne være forberedte paa at møde disse efterhaanden som de komme.

Blandt de Ting, som Fremtiden vil udvikle, vil ogsaa være en tifold Tiltagen af Had mellem de politiske Partier. Dette vil være en Kilde til Strid, som vil foranledige Spaltning af Folket, og foranledige Blodsudgrydelse og stor Ødelæggelse. Dette vil ikke blive indstranket til Amerika, England og Rusland, men vil udstrække sig over hele den civiliserede Verden i større eller mindre Grad; „thi Herren vil gjøre en stor Ødelæggelse mellem Folket.“

Forvirring i de finansielle og alle andre almindelige Forretnings-Anliggender overalt i Verden; Standsning i Handelen og Mangel paa Beskæftigelse for Massen, vil skabe den forsørligste Elendighed mellem Folket. Medens Mangel kryber omkring, ville Forbrydelser og Vederskyggheder af enhver Art have frit Løb, indtil hele Jorden vil blive fyldt med Boldshandlinger, og de Ædlere blandt Befolningen ville blive fyldte med Frygt.

Nationer ville blive bragte i forvillede Forhold til hinanden, hvilket, fremskyndet af Omstændighederne, vil læste dem i blodig Kamp.

Amerika vil blive hjemføgt af Hvirvelvinde, hvilket vil ende med, at Byer og Stæder ville blive ødelagde og Skove oprykkelte. Jernbanevogne, som Mormons Bog omtalte, ville blive sondrede. Heste og Køeg ville blive bortsejede ved Sygdom, og Beretninger om Ulykker paa Land og Sø, i Særdeleshed de sidste, ville saaledes fynde de offentlige Blad, at det menneskelige Sind vil sygne ved Gjennemleśningen.

Hvormeget af denne „Ødelæggelse af Nationerne ved Forvirring“ der vil finde Sted i 1880, ere vi ikke i stand til at kunne sige, men at Verden befinner sig paa Randen af en kogende Malstrøm, hvori Nationerne gradvis nedsynke, ere vi overbeviste om. Vore Anskuelser ere ikke fremkomne ved Spekulation, men ere grundede paa gamle og ny Profetier, af hvis Forudsigelser Nærværende Km er et fort Uddrag. Vi arbejde med Fver for at alle Mennesker kunne blive advarede for den kommende Dom, at de, før den onde Dag, kunne finde Midler til Frelse, hvortil Døren endnu er aaben for Alle, ved Jesu Kristi Evangelium, igjen aabenbaret til Jorden ved Profeten Joseph Smith.

Omfattende Tale af Præsident Wm. Budge vil om kort Tid udkomme særskilt i et 16 Sider stort Skrift.

De Sidste-Dages Helliges Afskuelser om Ægteskab.

En Tale, holdt af President Wm. Budge ved Konferencen i London,
den 9de November 1879.

(Sluttet.)

Mit Ønske er altsaa at forklare, hvorfor vi, som Sidste-Dages Hellige forkynde denne Lære, og hvorfor vi sole os trykede og forurettede ved, at en Lov i de Forenede Stater er blevet vedtagen, som forbryder os at udøve og glæde os ved vor Religion i Overensstemmelse med den Kristuskab, vi have om Guds Billie, som den er nedstrevet i denne hellige Bog. Dersom Folket i England, Tyskland eller overalt i Kristendommen vælger at følge de hedenske Romerres Fodspor, have vi Intet herimod. Dersom et Menneske vælger at forblive ugift, have vi Intet herimod. Dersom en Mand samler sig med de Sidste-Dages Hellige i Utah, og forbliver ugift der, have vi Intet herimod, og ligesledes dersom en Kvinde foretrækker at forblive ugift. Enhver har Lov til at gifte sig og lade være, ligesom her. Men vi ønske at udvide Friheden, saa at Folket, dersom de ønske det, kunne have Lejlighed til at indgaa i Ægteskab, ifølge de Instructioner, som indeholdes i Abenbaringerne, givne af den allerhøjeste Gud.

Tiden tillader mig ikke at behandle Æmnet saa udførligt, som jeg kunde ønske. Dog vil jeg henlede Eders Opmærksomhed paa nogle saa Skriftsteder endnu, og, for at spare Tid, anføre dem uden at behøve at læse dem. Ifølge Mose Lov — men maa ske jeg først hør, for at fjerne Indvendinger, som maatte rejse sig, gjøre nogle saa Bemærkninger angaaende den Tiltro, vi styrde det gamle Testamente. Det forunder mig altid, naar jeg skal være nødsaget til at give en Forklaring om dette Punkt. Er det

gamle Testamente ikke givet os til Lærdom? Indeholder det ikke Guds aabenbarede Billie og Ønske? Er det ikke en Beværtning om Guds Handlemaade med Menneskene? Indeholder det ikke hans Abenbaringer, som ere stadsfæstede ved hans Kraft, ligesaa meget som enhver anden Abenbaring, vi antage? Visselig. Cre de ikke ligesaa bindende som Abenbaringerne i det ny Testamente? De ved," siger En, „at Gud indførte Offerloven under Moses, for at den skulde være som en Tugtemester til at bringe Israels Børn til Kristus.“ Dette er meget sandt; Gud aabenbarede og grundlagde ved Myndighed Loven om Øfringer. Det synes som om Folket ikke ved Tro alene kunde forståa Kristi Mission og det Værk, han i Fremtiden skulde fuldføre, hvorfor Gud meddelte dem visse Symboler og Tegn, som skulde gjøre dem istand til at omfatte Gjenstanden af menneskelig Gjenløsning; men han borttog ikke Noget, som var tilskjendegivet i hans Lov. Vi ville visselig ikke forflyde de ti Bud. Langtfra. Vi ønske ikke at forlæste Noget, hvad Gud har sagt, som indeholdes i hans Ord.

Abraham og Jakob, som levede før Moses, udøvede Polygami. Abraham havde Evangeliet prædiket for sig (Gal. 3, 8); og da han blev i Besiddelse af Evangeliets Sandheder ligesaa meget som noget Menneske, der nogensinde har levet, udøvede han Polygami, og dette var førend Indførelsen af denne Lov om Offer. Alter, Jesus sagde til Jøderne: „Dersom I vare Abrahams Børn, gjorde

I Abrahams Gjerninger" (Joh. 8, 39). Jeg antager, at det vilde have været bedre for Jesus, dersom Polygami havde været Uret, at have sagt: „I ere Abrahams Børn, men gjøre ikke Abrahams Gjerninger, saavidt Flerkoneri angaaer, fordi det ikke er Ret i Guds Øyne.“ Men Jesus sagde derimod til dem, at dersom de vare Abrahams Børn, vilde de gjøre Abrahams Gjerninger. Og efter sagde han: „Mener ikke, at jeg er kommen, at oplöse Loven eller Profeterne; jeg er ikke kommen at oplöse, men at fuldkomme. Thi sandelig siger jeg Eder: indtil Himmelten og Jorden forgaar, skal end ikke det mindste Bogstav eller Tøddel forgaa af Loven, indtil det før altsammen“ (Matth. 5, 17. 18). Hvad kan være tydeligere end dette? Jøderne læste Loven i Synagogerne. De læste den hver Dag. Jesus havde ikke til Hensigt at forkaste det gamle Testamente. Hans Lærdommme udviste ingen Ringeagt for hvad Gud havde aabenbaret til de Gamle, angaaende sine Love og Hensigter; men han gav dem tydeligt at forstaa, at han kom for at opfylde Loven og ikke for at tilintetgjøre den. Og endog Himmelten og Jorden skulle forgaa, førend et Bogstav eller Tøddel skulle forgaa af Loven. Saaledes blive vi — dersom det overhovedet er nødvendigt at ansøre fra Skriften — bestyrkede i vor Tro paa, at det gamle Testamente, med alle dets Lærdommme og Hornufts Principer, forbundne med Guds Handlemade med hans Folk fordum, var givet os til Lærdom, og sikkertlig, dersom vi i vort daglige Liv kunde folge de Mænds Exempel, med hvem Gud stod i Forbindelse, vilde vi være langt bedre farne, end om vi levede i en saadan Tilstand, som den kristne Verden nu befinner sig i.

Vi underrettes om, at en Kvinde uden Manden er ikke i Herren, ejheller

er Manden uden Kvinden i Herren (1 Kor. 11, 9). Saa viktig er Egteskabs-Ordinancen, at en Mand er ikke i Herren uden Kvinden, ejheller Kvinden uden Manden. Dette er Alarsagen hvorfor den ægteskabelige Forbindelse strækker sig, som den gjør, ind i det tilkommende Liv. Det er en anden Del af Sagen, om hvilken Skriften kun sige meget lidet. Bibelen fortæller os Intet om Egteskabs-formen eller Ceremonien eller hvem der skal udføre Handlingen. Den siger os Intet om, at Egteskabet strækker sig ind i den tilkommende Verden, undtagen paa et eller to Steder. Men der findes Nok til at sige os, at det er nødvendigt for enhver Kvinde at have en Mand, fordi hun ellers ikke er i Herren. Saaledes siger det ny Testamente. Og hun kan ikke faa en Mand i disse Lande, hvor Eukoneri praktiseres og hvor Flerkoneri er forbudt. Vore Lovgivere i de Forenede Stater, i Storbritannien, Tykland og i alle Kristenhedens Nationer staa for Tiden i Bejen herfor, ved at undstede Love derimod. Dersom det er sandt hvad Paulus sagde, at en Kvinde er ikke i Herren uden en Mand, da siger jeg, at Ansvaret for Tilstedeværelsen af saadanne Love, der affliger Kvinderne disse Nettigheder, skal hvile paa saadanne Nationers Lovgivere, fordi de ved strenge Love forbyde disse Kvinderes Nettighed til Egteskab.

I fordoms Dage, da Guds Love vare tydelige om denne Gjenstand, finde vi, at dersom en Mand døde uden at efterlade sig Ufolk, men derimod efterlade sig Enke, var det hans Broders Pligt, dersom han havde nogen, at ægte den Udsdydes Hustru. Gud sagde ved Moses, at naar en Mand døde og efterlod sig Enke, men intet Ufolk, skulle hans Broder ægte hende. Hun skal ikke være en fremmed Mands Hustru; men

den Dødes Broder skal tage hende til Hustru (5 Moseb. 25, 5). Dette var Guds Lov. Der er ingen Undtagelse gjort for det Tilfælde, at den overlevende Broder allerede var gift. Han kunde ikke blive retfærdiggjort i at forkaste denne Lov. Det er fremstillet i almindelige Udtryk, og behøver naturligvis ikke nogen yderligere Forklaring, fordi det dengang var en Almindelighed, at en Mand øgte den flere end én Hustru, og der kunde deraf ikke gøres nogen Indsigelse mod, at en Mand øgte sin Broders Hustru, selv om han allerede havde én Hustru. Hvad jeg ønsker at bevise er, at Gud virkelig bifaldt, opholdt og ved Lov forordnede Flertoneri. Han drog Omsorg for dets Tilværelse og Udgivelse. I 5 Mosebog 22, 28. 29 finde vi Følgende i denne Retning: „Naar Nogen finder en Pige, en Jomfru, som ikke er trolovet, og tager sat paa hende og ligger hos hende, og de findes: da skal den Mand, som laa hos hende, give Pigens Fader halvtred-sindstyve Sekel Sølv, og hun skal være hans Hustru.“ Der er Intet i denne Lov, der indskrænker Kraftsæt-telsen deraf til en ugift Mand, og For-brydelsen kunde ligesaa godt blive begaæet af en gift Mand som en ugift, og i Virkeligheden blev der faaledes paa den Tid opmuntret til Egteskab, at det er højst sandsynligt, at kun meget saafuldvoerne Mænd vare ugifte.

I 2 Moseb. 22, 16. 17. have vi et Skriftsted i samme Retning. Her er Spørgsmaalet om, at dersom en Mand løkker en Jomfru, (hele Forskjellen er, at i det første Skriftsted forudsættes der, at han griber sat paa hende med Bold, og i det sidste, „dersom han løkker hende,“ hvilket gør det at formode, at hun selv tager frivillig Del i Overtrædelsen) skulde han tage hende til Hustru. Eller dersom Faderen, der havde Magt dertil, nægtede

et saadant Egteskab, skulde Manden, som havde begaæet en saadan Forbrydelse, betale en vis Sum Penge. Vi se, at en Indrømmelse her synes at være gjort for den Del, Pigen selv havde taget i Forbrydelsen. Men det Andet er afgjort. En gift Mand i dette Land, der begaar en Forbrydelse af den nævnte Bestaffen-hed, kan naturligvis ikke tegte den Kvinde, som han har skjændet, faalange hans første Hustru lever, og en ugift Mand har ingen Forpligtelser til at gjøre det. Saadanne Mænd blive modtagne blandt deres Venner, de Nige, de Lærde og de Gudsfrugtige, med Haandtryk, som om de ere rene og uskyldige. I de gamle Dage var han forpligtet til at øgte sit Offer; dette havde Lighed med Retfærdighed. Naar en uskyldig Pige bliver forsørt af en Mand i de kristne Samfund, er det almindeligt Tilfældet, at han, efterat have haft hende en kort Tid, overlader hende til Gadehjørnerne, for at forsøge Antallet af de faldne Kvinder, uden at det har nogenvidere ubehagelige Følger for ham, saavidt Menneskenes Love angaaer. Han bliver alligevel bestandig modtaget af Samfundet som en respektabel Mand og under alle Omstændigheder opholdt som et Medlem af den saakaldte kristne Kirke. Han gaar omkring som en respek-table Mand — hun som et Udskud, og forladt maaske af hendes næreste og kæreste Venner.

O, hvilken Oudsak og Fordervælfe i Kristendommen! Og Alt sammen som en Følge af, at man dels misforstaar og dels har besluttet at modsætte sig og forkaste Guds Love om Egteskab. Dersom denne Nation var beredt til at praktisere Flertoneri, og lade en Mand have Tilladelse (thi husk altid paa, at det i alle Tilfælde er overladt til en Persons fri Villie, enten at indgaa i enkelt eller dobbelt Egteskab) til at have

flere end én Hustru, naturligvis med Alt indrettet paa den rette Maade, og var hellig nok til at holde denne Lov, som var aabenbaret til og praktiseret af de Gamle, vilde disse halvtredie Millioner Kvinder, som nu ikke have Lejlighed til at blive gifte, kunne faa sig en Mand. Tro J, at dersom det blev Tilfældet, vi vilde møde et saadant Skue paa Gaderne, som er almindeligt for denne Tid, hvor falsne Kvinder af alle Klasser stamloft indbyde til deres affyelige Trafik, paa Hjørnet af saa godt som hver Gade og paa de mest befolkede Pladser af vore kristne Byer? De findes ligefra de, der ere klædte i Psalter og smykede med Udsøvelse, til de mere Elegante, som maajste nylig have begyndt deres lastefulde Løbebane, og som, klædte efter Dagens nyeste Modet, almindeligt blive opholdte i deres usædelige Haandtering af Mænd med Midler og „godt Rygte“. Tøjlesløshed, nedarvet fra de gamle Graferes og Nomeres Hedenstak, er karakteristisk for denne kristne Tidsalder, og har været antaget af de fleste af Kristen-dommens Nationer i de forskellige Tids-alde. I Storbritannien og de Forenede Stater Amerika bliver Prostitution anset som en Nødvendighed, og i Frankrig, Schweiz, Tyskland, Danmark og andre kristne Lande bliver der draget Omsorg for det ved Landets Love. Men skjøndt med disse Fakta for Øje blive dog vore kristne Lærere som stræslagne naar de blot tænke paa Utah, hvor de Sidste-Dages Hellige leve, og hvor nogle af dem praktisere Flerkoneri ifølge Guds Lov. Hvilket ugrundeligt Sted maa det ikke være — ikke en Skjøge i hele Territoriet før de kristne begyndte at ned-sætte dem i de større Byer! Hvilkent Danskab af „Mormonerne“, som ikke engang havde Skjøgehuse eller Hazardhusे mellem dem, før de blev indførte af de

Kristne, som bragte deres private Institutioner med dem! Dog strider Folket, som lever i Midten af al den Ugadelighed i disse Lande, mod Guds Love. De oploste deres Øje med hellig Rædsel, og tale om Folkets Ugadelighed i Utah, hvor der ikke er andre Prostitutions-Huse, end dem, fordærvede Dommere forhindre den „mormonske“ Befolning fra at skaffe tilside. Folket i Utah, blandt hvilket jeg har levet i atten Aar, bestrebe dem for at leve efter Guds aabenbarede Billie, og ere ædruelige, flittige og virksomme, og bortset fra Folgerne af den monogamiske Kristenhed i vore større Byer, ere vi fuldkommen befriede for det ødelæggende Samfundsonde. Fritagelse for Prostitution i enhver Stiftelse, er en af de gode Folger, som flyder fra en Udvørelse af Egteskab ifølge Skriften. Der kan enhver dydig Kvinde faa sig en Mand, for at him kan blive „i Herren“, som tilraadet af Apostlen Paulus, hvilket er muligt for alle hvor Monogami hersker. Ansvarer for den Uret, der saaledes tilføjes Kvinden ved Love af indskrankende Beskaffenhed, som forhindre dem fra at leve i den hellige Egtepagt, maa, ifølge evig Retfærdighed, hvile paa Lovgiverne, saavel som paa Tortolterne af Skriften, der fejlagtigt benævnes som Evangeliets Ejendom, og paa enhver Sjæl, som understøtter dem i deres vanhellige Fremgangsmaade.

Jeg har nu vist Eder, at Egteskabet var givet som en Guds Befaling for at mangfoldiggøre og opfylde Jorden, og at det ligesaa vel af Mænd var praktiseret med et Flertal af Hustruer, som med kun én Hustru. Der er ingen Trang i den Retning. Der er intet Skriftsted, der siger, at en Mand — det vil sige enhver Mand — skal have flere end én Hustru, ligesom der ejheller er noget Skriftsted der siger, at en Mand skal

ikke have flere end én Hustru. Dette er hvad vi stríde for. Vi sige, at Gud har ladet dette Spørgsmål aabent. S Virkeligheden bifaldt Gud, som vi have vist, disse Mands Ægteskab, som havde flere end én Hustru, og han tog virksom Del i disses Foretagender, der ægtede en anden eller tredie Hustru, som tilfældet nu havde været. Et Tilfælde, der er Øpmærksomhed værd, findes i 2den Samuels Bog 12 Kap. Lad mig forklare Omstændighederne. Profeten David begik en Synd ved at tage en anden Mands Hustru, hvorfor han blev straffet. Han blev straffet ifølge de Forholdsregler, han tog, hvilke vare den Mands Død, hvis Hustru han ønskede at have. Det var en anden Mands Hustru. At tage hende, saakrænge hendes Mand levede, var Hor, og han tog Forholdsregler, som ledte til hendes Mands Død. Gud tilfjendegav David gjennem Profeten Nathan, at han havde begaet Synd, og udryddede fra Jorden Frugten af Forbrydelsen, en Søn, som denne Kvinde havde født David. Nathan erindrede ogsaa David om, at Gud havde givet ham Sauls Hustruer, saavel som Israels og Juda Hus's Hustruer, og dersom det vilde have været nødvendigt, vilde han have givet ham flere. Saul havde gjort det, som var uret i Herrens Øjne, hvorfor han blev berøvet sine Hustruer, som blevne givne David. Saa at Gud selv, sagde Nathan, gav David Sauls Hustruer. Der er ingen Twivl om dette. Det er saa tydeligt som Ord kan gjøre det, og efterlader ingen Twivl i de Personers Hjærter, der ere villige til at antage de Beretninger, som indeholdes i Guds Ord, om denne Gjenstand. Og ydermere straffede Gud, som gav David flere Hustruer, ham fordi han havde bedrevet Hor, hvilket beviser, at denne Forbrydelse

er en ganzle forskellig Ting fra Flerkoneri.

Jeg har ogsaa ansørt og til en vis Grad forklaret de vigtigste Skriftsteder, der blive ansete som stridende mod Polygami, og den Kjendsgjerning, at der virkelig ikke findes noget Forbydende i dem, viser os, hvilken elendig Undskyldning, Folket har for at stríde mod Guds Lov, given om denne Sag. Det ny Testamente understøtter det gamle Testamentes Indhold om denne Gjenstand, og efter at vi saaledes have givet disse Beretninger, sige vi, at Grunden hvorfor de Sidste-Dages Hellige lære Ægteskab med flere Hustruer, er, fordi det er Bibelens Ægteskab, forklaret af Omstændighederne, det er det ny Testamentes Ægteskab og fordi det er Ægteskab ifølge Guds Lov. Vi lære det, og vi sige ydermere, at Ægteskab som Følge af Guds Befalinger, maa nødvendigvis være en religiøs Ordinance, og derfor en Del af deres Religion, som antage Guds Betingelser henhørende til det evige Liv. Da vi lære den hele Lov, lære vi denne Del tilligemed det Øvrige, og eftersom den saaledes er en Del af vor Religion, sige vi, at de Forenede Stater handle uretsfærdigt og uforsvarligt, i Betragtning af Aanden og Bogstavet i den store Republikks Konstitution, naar de vedtage en Lov, der forbyder Mand fri Udsøvelse af de Ordinancer, der tilhøre deres religiøse Tro.

Dersom Flerkoneri kun var forstaat af Folket omkring i Nationerne, saaledes som det om ikke meget lang Tid vil blive, vilde de ikke forlæste det. De kunne gjerne tale om Midler til at afhjælpe Samfundsondet. Det kan aldrig blive afhjulpet undtagen ved Indførelse af Guds Lov. De kunne bygge Anstalter for deri at forbedre Folk af slette Sæder. De kunne samle Folk om Natten og give

dem at spise og drikke og prædike for dem, men de ville aldrig, saalange Jorden staar, være i stand til at rense de kristne Nationers Samfundstilstand ved menneskelig Bisdom. Det vil aldrig blive fuldført førend de ere villige til at antage de Love, som Gud har givet og indstiftet i den Hensigt at sørge for, at enhver Kvinde saavel som enhver Mand blev delagtig i Egteskab, og saaledes følge Naturens Drift og Ønsker, som Gud har nedlagt i sine Sønner og Østre.

Tal til mig om giftefærdige Kvinder, som forblive i enlig Stand hele deres Liv, fordi de foretrække at gjøre saaledes! Mange gjøre et Øfser af deres Liv, det er sandt, men Naturen taler, og før Mennekestene ere vi se nok til at grundlægge en sand Egteskabs Lov, som kan maale sig med Guds aabenbarede Lov, og opnumtrer til et sand Egteskabs Forhold, vil der aldrig blive Renhed i Samfundet og der vil ikke blive nogen Sikkerhed for de Menneskers Sædelighed, som gradvis tage Aanden i eller Ønsket om Egteskab. Der er mindre Ønsker for at blive gift nu end før, og denne Følelse vil tiltage, indtil Mænd og Kvinder blande sig med hinanden uden Orden og nedspile dem i Synd og Fordærvelse, og saaledes fremskynder Nationernes (ɔ: Babylons) Fal fordi de forklæste de Aabenbaringer, som Gud har givet for at bringe dem til en Renheds Tilstand. Der har undertiden været fremført, og meget snildt, for at opægge den offentlige Mening mod Sandheden og mod de Hellige, at Flerkoneri bliver opholdt mellem os for at tilfredsstille kjødelige Tilbøjeligheder. Ved lidt Estertanke vil det Falste heri blive øjensynligt. Er der den mindste Rimelighed for, at en Mand vilde gaa den lange Vej til Utah og frivilligt bebyrde sig med de Bekostninger og Ansvarligheder, som følge af at have en Hustru og dermed Familie

mere, for en saadan Tilfredsstillelse, naar det kan erholdes i England eller andre kristne(?) Lande, uden Ulejlighed og Udgifter, der er verd at omtale? Urimeigheden ved denne Beskyldning er meget tydelig.

Belystige Mænd ville blive skuffede i Utah, hvor alle Kvinder kunne faa en Mand, men i de kristne Samfund, hvor Kvindens Egteskab er forbudt ved Lov og hvor Skøgehuse blive tilladte og beskyttede, kunne saadanne Mænd finde alle de Behageligheder, som deres fordærvede Natur kan ønske.

Lad mig til Slutning som et Tillæg til, hvad Bibelen lærer, sige, at Gud selv, som har oprettet Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, ligesom han oprettede sin Kirke i forbigangne Tider ved sine Profeter, har givet Aabenbaringer til de Hellige angaaende Polygami. Hvad der indeholder i denne Bog er snarere Instruktioner, giyne til Andre. Fra denne Bog lare vi om de Gamles Sæder, hvilke Gud bifalde, naar de praktiserede Polygami. Den beviser, at Loven blev praktiseret i forbumis Tider; men den berettiger ikke mig til at øgte en anden Hustru, og for den Sags Skyld heller ikke en første. Den berettiger ikke noget levende Menneske, som er udenfor hans Kirke, at administrere Egteskabs Ordinancen, fordi Gud ikke har givet dem Myndighed fra Himmelten, til at gjøre det, saaledes som han gjorde for dum. Men Gud har nu tilkendegivet sin Lov. Han har talt fra Himmelten. Han har sendt Engle fra Himmelten, og blandt andre Sandheder ogsaa forklaret os sin Billie angaaende Flerkoneri, tilligemed dets Hensigt og Forpligtelser. Han har ogsaa givet sine Tjenere, de Sidste-Dages Apostle, Myndighed, tilligemed alle de nødvendige Instruktioner, til at administrere i Egteskabsordinansen ifølge hans

Lov. Han har givet en lang Aben-baring om denne Gjenstand. Men vi forvente ikke, at J ville antage det iden Overvejelse, sjældt det er i Samflang med Bibelen. Hvorfor vil den kristne Verden ikke antage Bibelen? Jeg forstaar godt hvorfor de ikke ere villige til at antage ny Abenbaring: fordi de ere blevne lært, at Abenbaringens Tid er forbi. Men jeg kan ikke indse, hvorfor de ikke skulle antage de Ord, der indeholdes i den Bog, som de dog sige er Guds Ord. Hvorledes sige de at tjene Gud, og til samme Tid forkaste hans Lov? Det er ikke en ny Abenbaring, der vil bringe Ansvar over Eder, undtagen gjennem det Vidnesbyrd, jeg bører om den. Men denne Bog, Gud har

givet, hvilken J antage som en Leder til evigt Liv, siger Eder, at Flerkoneri er Ret, at Gud støttede det og velsignede dem, der praktiserede det, — og dog forkaste J det.

Dersom der er nogen af vore Venner tilstede her iasten, som ikke har hørt vor Lære om denne Gjenstand før, og endnu ikke ere tilfredsstillede, lad ham forkaste det; men for Himmelens Skyld, og saa sandt, J elste Eders egen Frelse, løft aldrig Eders Røst eller Haand mod de, der ere villige til at efterleve Guds Love.

Maa Herren velsigne os og hjælpe os til at gjøre Ret, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Død i Ovid, Bear Lake County den 3. December 1879, Peter Johansen. Af døde var født i Øster Gienborg pr. Vordingborg den 9. December 1812 og emigrerede til Utah 1863. Hans efterladte Hustru begræder Tabet af en trofast Ægtefælle.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og kostet 12 Øre pr. Expl.

De Sidste-Dages Hellige afholde Forsamling i København hver Søndag fra 2—4 og 7—9 Estdm. og Fredag Aften fra 8 $\frac{1}{2}$ —10 i St. Regnegade Nr. 26, 2den Baggård.

Indhold.

Tale af Eldste Orson Pratt	145.
Evangeliet for de Levende og	
Døde	148.
Redaktionsbemærkninger:	
Det kommende Åar	152.

De Sidste-Dages Helliges Ansuel-	
ser om Ægteskab	154.

Dødsfald	160.
--------------------	------

København.

Udgivet og forlagt af N. WilhelmSEN.

Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Vording.